

ת"ד 6989/02/13 - מדינת ישראל נגד אליהו אדרי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 6989-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו אדרי

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם מהאשמה המיוחסת לו, וזאת מחמת הספק.

על פי עובדות כתב האישום, יוחסה לנאשם אחריות לתאונת דרכים מיום 15.9.2011, בה נפגע מר סובחי שמאלי, אשר רכב על אופנועו והתנגש ברכב מסוג משאית סמי-טריילר, בה נהג הנאשם.

בין הצדדים אינן מחלוקת של ממש אודות נסיבות התאונה, אשר התרחשה בעת שהמשאית פנתה שמאלה וחצתה כביש דו נתיבי בו הגיע האופנוע במהירות העולה על המותר.

גרסתו של הנאשם הייתה:

"באותו יום כשהגעתי לצומת על מנת לפנות שמאלה, פניתי אני מכיר את הצומת הזו הרבה, לפעמים גם 3 פעמים נוסע בגלל מקום עבודה של העסק שאני עובד בו. אני מכיר את התמרורים וכל השדרה. לקחתי הכל בחשבון, פניתי שמאלה, התחלתי לפנות שמאלה, לא ראיתי שום דבר כלום לא בא מולי, הכביש היה נקי. כשאני פונה אני עושה את הפעולות הנדרשות מנהג להסתכל במראות גם במראה הימנית וגם בשמאלית בזמן שסיימתי את הצומת הרגשתי חבטה".

גרסת הנהג המעורב מר שמאלי הייתה דומה:

"הייתי נוסע באופנוע, יצאתי מעכו לכיוון הקריות. נסעתי במסלול צד ימין, ראיתי את המשאית מגיעה

עמוד 1

מעין המפרץ לא עצרה בצומת, הייתי קרוב לצומת לא זוכר כמה. כשבית המשפט מבקש ממני להיזכר בכל זאת שואל אותי אם מדובר ב-20 מטרים, 100 מטרים או חצי קילומטר, אני לא זוכר. הוא לא נתן לי זכות קדימה ונכנסתי בו. פגעתי בו בצד ימין מאחורה."

השאלה שבמחלוקת היא, אפוא, אחת בלבד: האם היה על הנאשם לתת זכות קדימה לאופנוע שהגיע בנתיב הנגדי.

ראשית, מבין שתי הגרסאות, אני מעדיף את גרסת הנאשם על גרסת מר שמאלי. הנאשם הותיר עליי רושם חיובי ומהימן ועמד על גרסתו מול חקירתו הנגדית של ב"כ המאשימה. לעומתו מר שמאלי העיד בצורה מתחמקת, טען כי נהג במהירות נמוכה שאינה עולה עם המימצאים ותשובתו כי אינו יכול לומר באיזה מרחק הבחין במשאית, האם 20 מ' אן חצי ק"מ, אינה סבירה.

אולם אף בהתעלם מהאמור לעיף סבורני כי אשמתו של הנאשם נותרת בספק.

על פי קביעת בוחן התאונות, מר גנאדי לכטמן, אשר התבצעה לפי סימני הבלימה שנותרו במקום, נסע האופנוע במהירות של 120 קמ"ש לפחות, וזאת כאשר המהירות המותרת במקום היא 40 קמ"ש בלבד. המדובר במהירות **מינימלית** של האופנוע המחושבת על פי סימני בלימה באורך של 81.4 מ'. יש לזכור כי האופנוע לא סיים את הליך הבלימה, אלא התנגש במשאית תוך כדי נסיעה. מכאן, שלו מדובר היה בבלימה מלאה עד לעצירה היו נותרים סימנים ארוכים יותר, מה שהיה מוביל לחישוב מהירות גבוהה יותר. עוד יש לציין כי חישוב מהירות האופנוע נעשה על פי סמני הבלימה שנמצאו, כאשר מתיקים אחרים שנשמעו בפניי, ומהרצאות המועברות בהשתלמויות שופטי תעבורה - אשר הינן בבחינת ידיעה שיפוטית לצורך העניין - הרי בדרך כלל לא מתחילים סימני הבלימה מיד עם תחילת הבלימה, אלא רק מעט לאחר מכן, עם התחממות הצמיג ותחילת המסתו והותרת חלקי גומי על הכביש.

הערכה שמרנית תביא אפוא, להנחה כי מהירות האופנוע עובר לתחילת הבלימה הייתה כ- 140 קמ"ש. עם זאת, מאחר ומדובר במשפט פלילי, אניח, לטובת הנאשם, כי מדובר במהירות של 150 קמ"ש לפחות.

על פי תחשיב הבוחן מר לכטמן, אשר העריך את זמן פינוי הצומת בידי המשאית ב- 9.6 שניות, כאשר החל רכב הנאשם בפנייה היה האופנוע במרחק של 320 מ', וזאת על פי הנחת מהירות של 120 קמ"ש. אם אניח כאמור מהירות של 150 קמ"ש, הרי על פי אותו תחשיב מדובר במרחק של 450 מ'.

הבוחן קבע כי שדה הראיה של נהג המשאית במקום הוא כ- 500 מ'. תחשיב כאמור מציב את האופנוע, אפוא, בקצה שדה הראיה של הנאשם, ושינוי קל בהערכת זמן פינוי הצומת - אשר כמובן אינו נתון מדויק - יציב את האופנוע מחוץ לטווח שדה הראייה.

בנסיבות אלה, סבורני כי הנאשם זכאי ליהנות מהספק כי אכן בעת שהחל בפנייה שמאלה היה האופנוע מחוץ לשדה הראיה שלו, כטענתו.

אולם, אף אם אקבל את תחשיב הבוחן כלשונו, עדיין נותר בי ספק אם יש להרשיע את הנאשם. נהג אשר מחויב לתת זכות קדימה לרכב אחר אינו יכול להביא בחשבון כל תרחיש. לטענת המאשימה הנאשם צריך היה להבחין באופנוע במרחק של 320 מ'.

לפי תחשיב הבוחן, לו נסע האופנוע במהירות החוקית היה מגיע למקום כעבור 45 שניות, ואף לו נסע במהירות של 80 קמ"ש, הכפולה מהמהירות המותרת, היה הנאשם יכול להשלים את הפנייה טרם הגעת האופנוע.

האם נהג צריך לתת זכות קדימה לרכב שאמור להגיע למקום בעוד 45 שניות, כאשר ברור שהוא יכול לחצות את הצומת בכרבע מזמן זה? דומני כי התשובה לשאלה זו הינה שלילית.

אין ספק כי נהג לא יכול להסתמך על כך שחברו נוהג על פי חוק, ועליו להביא בחשבון כי נהג אחר עלול לבצע עבירות תנועה, לרבות, או אולי במיוחד, נהיגה במהירות העולה על המהירות החוקית. אולם האם עליו להביא בחשבון כי הנהג האחר נוהג במהירות של פי שלושה או ארבעה מהמהירות החוקית?

כפי שקבע בית המשפט המחוזי בע"פ (י-ם) 4862/09 **דוד מלמד נ' מדינת ישראל** "לו הייתה המונית נעה ב"מהירות טיסה", ניתן היה לשקול האם מהירותה מגיעה כדי "גורם זר מתערב" השולל את הקשר הסיבתי המשפטי בין המערער לתאונה".

סבורני כי מהירות של 150 קמ"ש, או אף 120 קמ"ש, בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 40 קמ"ש, הינה בבחינת "מהירות טיסה" כהגדרת בית המשפט המחוזי, המנתקת קשר סיבתי משפטי בין התנהגות הנאשם לתאונה.

זאת ועוד, התאונה אירעה בנתיב הימני מבין שניים, במרחק של 2.3 מ' מהשול הימני, תוך שהאופנוע פוגע בגלגל האחורי של המשאית. לכאורה, יכול היה נהג האופנוע לעבור מצדה השמאלי של המשאית בקלות, כאשר לרשותו יותר מנתיב נסיעה שלם, ורוחב דרך של כ- 5 מטרים לפחות לשם כך.

בהקשר זה אציין כי תשובתו של הנהג מר שמאלי לא הייתה סבירה בעיני, וטענתו כי "אם הייתי הולך עוד קצת שמאלה, לא הייתי בחיים. היה מגיע הראש שלי בקונטיינר", אינה מתיישבת עם הממצאים.

לאור כל האמור לעיל, אינני יכול לקבוע כי הנאשם אשם בגרימת התאונה ולפיכך הוא מזוכה מחמת הספק.

מאחר והנאשם זוכה מאשמה, הדיון שנקבע לשימוע הכרעת הדין ליום 2.9 מבוטל. הכרעת הדין תומצא לצדדים והמזכירות תמסור לסנגור הודעה טלפונית בדבר ביטול הדיון.

ניתנה היום, כ"ט אב תשע"ד, 25 אוגוסט 2014.

עמוד 3

